

Kære repræsentantskab

Det her er min sidste beretning - efter at have deltaget i op imod 25 repræsentantskabsmøder - så det er lidt vemodigt, men jeg vil forsøge at holde mig til dagens møde og undgå at forfalde til nostalgi.

Jeg vil supplere den udsendte skriftlige beretning – uden at gentage det skrevne, men der vil dog være noget sammenfald mellem emnerne.

Datadagordenen er højaktuel - så trods det, at der er selvstændigt punkt på dagsordenen, vil jeg ikke forbigå den her. Både fordi emnet er vigtigt i sig selv, men også fordi det har givet anledning til mange diskussioner og en del mistillid såvel internt i PLO som mellem DSAM og PLO.

Forløbet før og efter DAMD's nedlukning har ikke været kønt. Det kan vi alle nu se i bakspejlet - der, hvor alt står klart for alle, men det har ikke stået helt så klart for alle undervejs i udviklingen og implementeringen, og det er baggrunden for, at vi nu er, hvor vi er.

DAMD var indtil sidste år berømmet såvel her i Danmark som i udlandet – indtil Folketinget ønskede data til kontrol, og indtil det stod klart, at der var problemer med juraen i forhold til dataindsamlingen.

Internt er vi enige om, at de ulovligt indsamlede data skal slettes – men Rigsarkivet er som bekendt kommet på tværs og har fået opbakning fra kulturministeren. Det har vi i PLO protesteret imod i kraftige vendinger, men med begrænset succes.

Nu håber jeg, at energien kan rettes mod at finde en model for dataindsamling, som har en klar lovhjemmel, og som ikke er en trussel mod fortrolighedsforholdet mellem læge og patient og som samtidig kan bidrage til kvalitetsudvikling i almen praksis.

Loven skal overholdes, og vi skal sikre tillidsforholdet mellem os og patienterne – men vi må som praktiserende læger også være lydhøre over for ønsker fra omverdenen i forhold til vores indsats. Det gælder i denne såvel som i andre sager.

Vi har et unikt speciale byggende på det personcentrerede og ikke sygdomsspecifikke - men samtidig er det min holdning, at vi som andre skal anvende data til dokumentation og udvikling dér, hvor det giver mening.

Vi er en vigtig, integreret del af sundhedsvæsenet – og det kan kun fastholdes, hvis vi udvikler vores speciale såvel fagligt som organisatorisk, samtidig med at vi fastholder kerneværdier og opgaver.

Fastholdelse af kerneværdier og udvikling var netop målet med visionsprocessen. Med den ønskede vi at sætte en offensiv dagsorden og beskrive en fælles retning, vi som praktiserende læger kunne samles om, og som kunne danne grundlag for arbejdet i DSAM og PLO.

Mange kolleger har deltaget og givet positive tilbagemeldinger. Jeg håber, at vi senere på dagsordenen kan blive enige om at udnytte det arbejde, der er lagt i processen, så det hele ikke har været skønne spildte kræfter.

Almen praksis er grundstenen i det sundhedsvæsen, der er bygget op i Danmark - mange af os og kolleger før os har deltaget aktivt i denne opbygning og denne sikring af vores unikke position i

sundhedsvæsenet. Vi skal fastholde vores engagement og udviklingstrang på trods af regeringsindgreb og ulovlig dataindsamling - der skal være plads og respekt, også selv om der i datasagen er sket fejl, som ikke burde ske.

Vi fremstår stærke i kraft af vores faglighed og tætte kontakt med patienterne. Jeg oplever, at der bredt i det danske samfund står meget stor respekt om vores indsats – om det, vi kan.

Ser vi på de sundhedspolitiske udspil, der udgår fra regeringen og fra Folketingets partier i de her år, så er almen praksis tiltænkt en større rolle i de kommende år – ikke en mindre.

Vi har derfor et stærkt udgangspunkt, som vi skal vide at bruge som baggrund for den videre udvikling af almen praksis i de kommende år.

Hvis det skal lykkes, kræver det en god organisation, såvel centralt som decentralt, samt et godt samarbejde mellem det regionale og det centrale niveau. Vi har arbejdet med udbygningen af samarbejdet i FUR-regi - ligesom vi har oprustet sekretariatsmæssigt såvel decentralt som centralt.

Men noget mangler – noget tillid og noget respekt. Og uden de to ting er det svært! Vi taler meget om genopretning af tillid og respekt mellem Danske Regioner og PLO - måske skulle vi starte med at genoprette den interne tillid og respekt, vi har for hinanden som kolleger?

Den synes jeg i høj grad, der har manglet imellem os gennem de sidste knap to år – det gælder både mellem os tillidsvalgte, men også i forhold til vores sekretariat.

Uenighed om væsentlige beslutninger fremkalder stærke følelser i os alle. Men en grundlæggende respekt må være udgangspunktet for det fagpolitiske arbejde i PLO, også når vi er uenige.

Mit udgangspunkt er, at alle kolleger og medarbejdere i PLO arbejder for vores sag - også selv om vi ikke er enige om alting. Hvis vi begynder at så tvivl om dette, bliver samarbejdet tiltagende besværligt.

Vi har alle et ansvar herfor - og jeg påtager mig min del af ansvaret. Derfor har jeg taget den svære, men formentlig nødvendige beslutning at gå af. Når samarbejdet mellem bestyrelse og repræsentantskab ikke fungerer, er det min vurdering, at vi ender med at spænde ben for os selv. Det er svært, for ikke sige umuligt, at repræsentere PLO, hvis alle udmeldinger, aftaler osv. skydes ned.

Jeg har derfor som udmeldt 26/3 taget konsekvensen heraf og valgt at trække mig som formand for PLO.

De sidste to år har for os alle været spændende, udfordrende og hårde. Men vi har dog nået vigtige resultater. Jeg er især glad for, at vi fik en ny overenskomst i hus, for jeg tror, at konsekvenserne af en konflikt havde været ødelæggende for vores fag og organisation. Jeg ved, at mange af jer har en anden holdning, og den respekterer jeg naturligvis.

Det er mit håb - forventning, at I som repræsentanter, mine kolleger i bestyrelsen samt en ny formand vil arbejde hårdt og samlet for at bringe vores fag og organisation videre.

Jeg vil bede jer se bort fra opdeling i SPRAL og ikke-SPRAL - om at gå efter bolden og ikke manden - og om ikke at vurdere hinanden ud fra, hvor I hver især stod den 29. juni 2013.

Jeg håber, at det under hensynstagen til den forskellighed, der findes i PLO, vil lykkes at finde fællesnævnerne på de store udfordringer, vi har foran os - det er der behov for, hvis vi skal fastholde vores status.

Enighed gør dum - men jeg tror, vi skal øve os i at blive bedre til at være uenige på en konstruktiv måde, uden at det skal lamme PLO's evne til at træffe beslutninger og indgå aftaler.

Tak til bestyrelse for samarbejdet, som generelt har været godt. Tak til jer repræsentanter for engagement og indspark - det har ikke skortet på aktivitet, og sådan skal det være!

Til slut tak til sekretariat – såvel nytilkomne som gamle medarbejdere for engagement og indsats – næsten uanset hvornår på dagen og ugen, det kræves!

Jeg håber, vi får en god og saglig debat på dagens repræsentantskabsmøde.